

Szeretsz-é engem?

Időpont: 1935. május 14.

Helyszín: Porvoo, Finnország.

Alapige: Jn 21,16

Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat!

Egy kérdést olvastam fel előttetek.

Nagyon különböző kérdések vannak. Vannak kérdések, melyekre könnyű felelni, és vannak kérdések, melyekre nehéz felelni. A kérdés nehézsége mindig függ attól, hogy milyen személyes. Általánosan felvetett kérdésekre mindig könnyebb felelni, mint egészen személyesen nekem szögezettek. Függ a kérdés nehézsége attól is, hogy milyen bensőséges dologról van benne szó. Mennél mélyebbről érinti a lelkünket, annál nehezebb rá felelni. Függ attól a személytől is, aki kérdez. Vannak személyek, akiket az igazság levegője vesz körül, akiknek a jelenléte rákényszerít arra, hogy az igazat mondjuk. Vannak emberek, akiknek már a tekintete is gyónásra kényszerít. Ha ilyen valaki kérdez, akkor is nagyon nehéz felelni, mert az igazat mindig nehéz megmondani. Aztán függ a kérdés nehézsége attól is, hogy milyen kikerülhetetlen rá a válasz. Vannak az életben kérdések, melyeket ki lehet kerülni, de vannak, melyek döntő jelentőségűek, és újra meg újra visszatérnek. Nem lehet kitérni előlük. Addig kopogtatnak, dörömbölnek, míg választ nem adunk rájuk.

Amit most felolvastam, az ilyen nehéz kérdés. Nehéz, mert személyes kérdés. Nem általánosságban kérdezi az Úr. Így kérdezi: „*Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?*” Nehéz, mert bensőséges kérdés. Az emberi élet és szív kérdéseinek legbelső húrjait rezdíti meg. Nehéz, mert aki felteszi, gyónásra kényszerít. És nehéz, mert döntő jelentőségű, kikerülhetetlen kérdés.

Jézus végigjár most a soraink között, s mindegyikünknek egészen személyesen felteszi ezt a nehéz kérdést: „*Szeretsz-é engem?*”

Mit feleltek rá?

Erre a kérdésre senki sem felelhet más helyett. Nem felelhet más én helyettem sem. Erre a kérdésre nekem magamnak kell megfelelnem. Mikor tőlem kérdi az Úr, hogy szeretem-e őt, ti nem felelhetek rá. Ti tehettek bizonyosságot arról, hogy hogyan töltöm be szolgálatomat, mit láttok az én és a Krisztus közötti viszonyomból, de a kérdésre nem felelhetek. És ha titeket kérdez, nem felelhet rá az egyház lelkesze. Megmondhatja, hogy milyennek lát, mire következtet éltetek külső megnyilatkozásaiából, de a kérdésre magára nem felelhet.

Azért ne csodálkozzatok azon, ha erre a kérdésre ma este nem azt fogom keresni, hogy ti mit feleltek rá. Én csak azt mondhatom meg, hogy mikor ezen az estén ide áll eléem az én Uram, és megkérdez: Túróczy Zoltán, szeretsz-e engem? – mit felelek reá én?

Én nem merem azt felelni, amit Péter: „*Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged!*” Nem merem ezt felelni épp azért, mert az Úr mindent tud. Tudja, nemcsak azt, amit ti tudtok, nemcsak azt, amit ez a gyülekezet tud, hanem azt is, amit talán én magam sem tudok. Látja minden elrejtett gondolatomat, látja a szívem redőit, melyek előttem homályban vannak. És mert mindent tud, azért nem merem néki azt felelni: „*Én szeretlek téged!*”

De azért sem merem ezt felelni, mert nemcsak azt tudja az Úr, hogy én ki vagyok, hanem azt is tudja, hogy kicsoda a szeretet. Amikor búcsúzik a tanítványaitól, azt mondja nekik: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34) Amikor tehát az emberi szeretet mértékéről beszél, a saját szeretetének mértékét használja. Ha pedig azt, amit én érzek, odaállítom az ő forró szíve mellé, nem merem rámondani, hogy az, ami az én szívemben van, szeretet.

Micsoda Jézus életében a szeretet? Egy nagy súlypontváltóztatás. Tudjuk, hogy a súlypont milyen döntő egy tárgyra nézve. Ez határozza meg annak a tárgynak helyzetét, és biztosítja egyensúlyát. Az ember életének is van súlypontja. Ki lehet mozdítani onnan, de mindig visszatér hozzá. Mi volt Jézus életének a súlypontja? Nem önmaga. Az emberiség. Mikor ott fönt volt az Atyánál, nem tudott boldog lenni, mert látta, milyen boldogtalan az emberiség. Lejött ide a nyomorúság völgyébe, hol újra csak nem volt egy gondolata sem a maga számára. Nem volt kenyere, de az éhező sokaságot megelégtette. Neki magának nem volt hajléka, nem volt hová fejét lehajtania, de a mi számunkra gondoskodott örökkévaló mennyei hajlékról. Nem volt egyebe, csak egy varratlan köntöse, de nekünk elkészítette a hófehér köntöst ott a Golgotán. Mennyi csodát tett, míg itt járt, de egyet sem önmagáért! Mikor a Sátán megkísérti, hogy a kövekből teremtsen kenyeret magának, azt mondja neki: „Távozz tőlem!...”

Ha felteszem magamnak a kérdést, hogy mi az én életem súlypontja, Krisztus-e, vagy saját magam, becsületesen nem lehet rámondanom, hogy Krisztus az.

Milyen csodálatos a magyar föld virága, a napraforgó! Mikor felette felragyog a nap, a napraforgó az első, amely üdvözli. És amint megy a nap az égen, úgy fordul utána tányérjával, mintha meg volna bűvölve, és mikor búcsúcsókját küldi a nap a földre, ő is mintha búcsút integetne neki.

Ó, hát ilyen-e az én életem? Ilyen-e a tietek? El tudjuk-e mondani, hogy úgy nézünk megbűvölten Krisztusra, mint a napraforgó a napra? És hogy semmi mást nem látunk, mint ezt a napot, mely megbűvölt minket? Jézus Krisztus jó illata vagyunk-e mi, mint ahogy a napraforgó csak a nap felé illatozik?

Texasban van egy csodálatos virág, melynek levelei mindig északra mutatnak. Azt mondják, hogy oly megbízható, mint az iránytű. Bátran el lehet utána indulni. Hát vajon a mi életünk olyan iránytű-e, mely mindig Krisztus felé mutat? Aki néz bennünket, kénytelen-e Krisztusra nézni? Szavunk, cselekedetünk öreá mutat-e mindig?

Ki merné mondani, hogy ilyen az élete? Csodálkozol-e, ha én nem merem azt mondani: „Én szeretlek, Uram!” Csak ennyit merek mondani: „Uram, te mindent tudsz! Te tudod, hogy én nem szeretlek téged! Légy irgalmas nékem!”

És ha tovább nézzük, hogy mi Jézus életében a szeretet, rájövünk, hogy az olthatatlan tűz. Pál is azt írja, hogy a szeretet örökre megmarad. Így látta Jézusnál. János apostol is azt mondja Jézusról: „... mivelhogy szerette az övéit, mindvégig szerette őket.” Nem fogyott el a szeretete, kitartott mindvégig. János, ki evangéliomának majdnem a felét Jézus utolsó idejének leírására fordítja, ezt a mondatot a Jézus szenvedése történetének első mondatául írja le. Pedig abban az utolsó időben ugyancsak nehéz lehetett Jézusnak szeretni az övéit.

Krisztus szeretete mindvégig égő szeretet volt. És a mi szeretetünk? Ó, az olyan, mint az áprilisi idő. Egyszer olyan gyönyörűen süt a nap, aztán fúj a hideg, északi szél. A mi szeretetünk olyan, mint a változó hold. Egyszer beragyogja az egész tájékat, máskor parányi, kicsiny sarlóját úgy kell megkeresni az égen. Kimondhatatlanul hamar ki tud húlni a forró emberi szív!

Lehet, hogy megmaradnak még a szeretet cselekedetei, de mögöttük a szív hideg már. Az elgépiesedett szeretet nem szeretet többé. Ha arra gondolok, hogy milyen az én szeretetem, úgy érzem, hogy ahogy vannak politúros bútorok, úgy vannak politúros keresztyének is. Tudjuk, hogy a politúros bútorok ócska fából készülnek, de be vannak vonva nemes fának vékony rétegével. Ó, ha Jézus megkaparná a mi szeretetünk felületét, mennyi értéktelen, mihaszna dolgot találna alatta!

Hát csodáljátok-e, hogy mikor szívem érzésének változó voltára, külsőségeire gondolok, nem merem azt mondani: „*Én szeretlek téged!*” Csak azt: „Amit én érzek, az nem szeretet.”

És ha még tovább vizsgáljuk Jézus szeretetét, meglátjuk, hogy az ő szeretete mindig áldozatos szeretet volt. Az életét sem kímélte értünk. Engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Senkiben sincs nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért. Legfeljebb abban, aki az ő ellenségeiért adja életét. És ő ellenségeiért adta az ő életét. Előbb szeretett minket, és mi így háláltuk meg neki. Semmit sem tartott meg magának, mindent odadobott azokért, akiket szeretett.

És most nézzük a magunk szeretetét. Milyen zsugorian ragaszkodunk sok mindenhez, amit el akar venni tőlünk! Mintha valami rabló lenne, aki ki akar fosztani bennünket. Ha azt nézzük, hogy mit adott ő nekünk és mi mit tartottunk meg magunknak, nem merünk másképp felelni erre a kérdésre, mint: Nem szeretlek, Uram, mert ami bennem van, az nem szeretet. Mintha a porszem megállana a szikla mellett, a pocsolya az óceán mellett, olyan az én szeretetem az ő szeretete mellett. Rokon vele, de ó, mennyire más!

Hebich Sámuel, a külmisszióinak ez a nagyon eredeti alakja, egyszer meglátogatta a svájci misszióiskolát, és a növendékeket sorra megkérdezte: „Szereted-e Jézust?” És azok sorban válaszolták: „Szeretem”. Az egyiknek lángba borult a tekintete, és mint forró szerelmi vallomást mondotta ajka: „Én szeretem Jézust.” A másik talán felemelte a tekintetét s úgy tekintett a láthatatlanba, mint katona az eszményi hősrre, mikor felelte: „Szeretem Jézust!” Mikor a sorban utolsót kérdezte, az lehajtotta a fejét, és úgy mondta: „Én nem szeretem az Úr Jézust.” Felhorkant erre Hebich Sámuel, szúrós tekintetét belefúrta az ifjú szemébe, úgy kérdezte: „Hát akkor hogy akarsz Jézus szolgálja lenni?” Könnybe lábadt az ifjú szeme: „*Nem én szeretem Jézust, Jézus szeret engem!*” És én úgy érzem, ha Péter is ezt válaszolta volna ott a Genezáreti tó partján az őt kérdő Jézusnak, akkor Jézus nem kérdezte volna őt háromszor.

Igen, ez a helyes válasz Jézus kérdésére: „Én nem szeretlek, Uram, de tudom, hogy te szeretsz engem! Amit én érzek irántad, arra nem méltó ez a szó: szeretet. Uram! Kimondhatatlan fájdalom ez nekem, hogy nem tudlak úgy szeretni, ahogyan méltó vagy reá, s ahogyan szeretnélek. Azt hiszem, hogy ha egykor büntörlő véred által bejutok az örök öröm aranyutcájú városába, egyetlen bánatom ott is lesz: az, hogy még mindig nem szeretlek eléggé. Ott is egyre csak azt fogom érezni: Nem én szeretlek téged, te szeretsz engem!”

„*Szeretsz-é engem?*”

Mit felelsz erre a kérdésre? A válasz reá kikerülhetetlen. Ha nem felelsz reá, az is felelet. Amíg az ember mondja: Én nem szeretlek téged, az bűnvallás, melyre a kegyelem evangélioma a viszonzóválasz, de ha egyszer Krisztus mondja neked: Te nem szeretsz engem, akkor az már ítélet lesz, amelyre kárhozat következik. „*Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején!*” (1Pt 5,6)

Ámen.